अर्थानामर्जने दुःखमर्जितानां च रक्षणे ।
आये दुःखं व्यये दुःखं धिगर्थाः कष्टसंश्रयाः ॥१२६॥
अर्थार्थी याति कष्टानि मूढो ऽयं कुरुते जनः ।
शतांशेनापि मोक्षार्थी याति चेन्मोक्षमाप्नुयात् ॥१२७॥

५ अपरं विदेशवासे त्वया वैराग्यं न कार्यं । उक्तं च ।

को धीरस्य मनस्विनः स्वविषयः को वा विदेशः स्मृतो ।
यं देशं श्रयते तमेव कुरुते बाहुप्रतापार्जितं ।
यद्दंष्ट्रानखलाङ्गुलप्रहरणाः सिंहो वनं गाहते ।
तस्मिन्नेव हतद्विपेन्द्ररुधिरैस्तृष्णां छिनत्त्यात्मनः ॥१२८॥

१० अर्थहीनो ऽपि परदेशगतो ऽपि यः प्रज्ञावान् भवति स कथञ्चिन्नैव सीदति । उक्तं च ।

विद्वत्त्वं च नृपत्वं च नैव तुल्यं कदाचन ।
स्वदेशे पूज्यते राजा विद्वान् सर्वत्र पूज्यते ॥१२९॥

तत् प्रज्ञानिधिर्भवान् । न प्राकृतपुरुषतुल्यः । अथवा ।

१५ उत्साहसम्पन्नमदीर्घसूत्रं क्रियाविधिज्ञं व्यसनेष्वसक्तं ।
शूरं कृतज्ञं दृढसौहृदं च लक्ष्मीः स्वयं मार्गति वासहेतोः ॥१३०॥

अपरं प्राप्तो ऽप्यर्थो ऽकर्मप्राप्त्या विनश्यति । तदेतावन्ति दिनानि त्वदीयं तदासीत् । मुहूर्तमप्यनात्मीयं भोक्तुं न लभ्यते । स्वयमागतमपि विधिनापह्रियते । उक्तं च यतः ।

२० अर्थस्योपार्जनं कृत्वा नैव भोगं समश्नुते ।
अरण्यं महदासाद्य मूढः सोमिलको यथा ॥१३१॥

कथा ॥५॥ हिरण्यक आह । कथमेतत् । मन्थरकः कथयति । अस्ति कस्मिंश्चिदधिष्ठाने सोमिलको नाम कौलिकः प्रतिवसति स्म । स चानेक विधपटरचनारञ्जितानि पार्थिवोचितानि वस्त्राणि सदैवोत्पादयति ।

२५ परं भोजनाच्छादनाभ्यधिकं स्वल्पमप्यर्थमात्रं न सम्पद्यते । ये चान्ये